

Ewa Nawrońska

Stargard Szczeciński

Informator Archeologiczny : badania 3, 394-395

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

taśmowa o nierównym podcięciu, kłosa żelazny zakończony półgałką, małe krzesiwko, fragment nadtopionej bransolety szklanej trójbarwnej, obrączka z brązu ozdobiona potrójnym wałkiem i srebrny półgrosz koronny Kazimierza Jagiellończyka.

STARGARD SZCZECIŃSKI

Museum Pomorsia Zachodniego
i Konserwator Zabytków Archeologicznych w Szczecinie

Badania prowadziła mgr Ewa Nawrońska. Finansował WKZ w Szczecinie. Pierwszy sezon badań. Średniowieczna i nowożytna zabudowa miasta.

W ramach akcji ratowania miast pomorskich, zagrożonych intensywnymi pracami ziemnymi prowadzono obserwację archeologiczną wykopów budowlanych zakładanych na Starym Mieście w Stargardzie Szczecińskim.

W wykopie, usytuowanym w zachodniej części Rynku Staromiejskiego, natrafiono na skład ceramiki lub zniszczony warsztat garncarski. Na przestrzeni ok. 6 m², na głębokości 0,50-2 m, w warstwie brunatnej próchnicy odkryto kilkaset fragmentów ceramiki polewanej, pochodzącej prawdopodobnie z XIII i XIV wieku.

W dwóch wykopach kanalizacyjnych założonych przy ul. Grodzkiej, we wschodniej części Rynku Staromiejskiego, na głębokości ok. 0,10-1,80 m odkryto fundamenty budynków średniowiecznych oraz pozostałości ulicy wyłożonej drewnem i faszyną. Natrafiono również na palową konstrukcję drewnianą o nieustalonym dotychczas przeznaczeniu. Najstarsze warstwy związane z użytkowaniem tej

części miasta dostarczyły nielicznych fragmentów ceramiki, którą możemy wstępnie datować na XIV i XV wiek.

W roku przyszłym planowane są szeroko zakrojone ratownicze badania wykopaliskowe.

STAROGRÓD, pow. Chełmno

patrz wczesne średniowiecze

SZABŁAK, pow. Łomża

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Białymstoku,
Museum w Łomży

Badania prowadził mgr inż. arch. Tadeusz R. Żurowski. Finansował WKZ w Białymstoku. Pierwszy sezon badań. Grodzisko średniowieczne /?/.

Przeprowadzono badania powierzchniowe geomorfologiczne i wykonano pomiar geodezyjny oraz sporządzono mapę warstwicową zabudki. Grodzisko w przeszłości było oblewane wodami rzeki Narwi ze wszystkich stron. Od południa było połączone za pomocą przyczółka na grobli dojazdowej i zapewne mostu swobodnego. W połowie wieku XIX rozpoczęły się wielkie wylewy rzeki po wyłączeniu puszcz, które wyniszczyły poważnie stanowisko archeologiczne. Prace regulacyjne w okresie międzywojennym skierowały nurt rzeki na północ, lecz sarasem dokonały zmian zniekształcających grodzisko. Rowiaste sastoiska wody otaczają obiekt z trzech stron. Materiał powierzchniowy bardzo skąpy, głównie z XIII i XIV wieku. Stanowisko to należy do systemu obronnego gródka strażniczych, rozstawionych co 3-4 km przy mielcach, przeciwko Prusom, pół-